



Zbierka súdnych rozhodnutí

Vec C-86/12

**Adzo Domenyo Alokpa a i.
proti
ministre du Travail, de l'Emploi et de l'Immigration**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Cour administrative (Luxembursko)]

„Občianstvo Únie — Články 20 ZFEÚ a 21 ZFEÚ — Smernica 2004/38/ES — Právo na pobyt štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý je priamym predkom maloletých občanov Únie — Občania Únie narodení v inom členskom štáte, než ktorého štátnu príslušnosť majú, ktorí nevyužili svoje právo na voľný pohyb — Základné práva“

Abstrakt – Rozsudok Súdneho dvora (druhá komora) z 10. októbra 2013

1. *Občianstvo Únie — Ustanovenia Zmluvy — Právo na voľný pohyb a pobyt na území členských štátov — Smernica 2004/38 — Maloletí občania Únie, ktorí nikdy nevykonali svoje právo na voľný pohyb, vždy bývali v členskom štáte bydliska a majú štátnu príslušnosť iného členského štátu — Odmietnutie členského štátu bydliska priznať právo na pobyt štátnemu príslušníkovi tretieho štátu, ktorý je rodičom uvedených občanov Únie — Prípustnosť — Povinnosť splniť podmienku dostatočných zdrojov a komplexného krytia zdravotného poistenia v členskom štáte pobytu*

(Články 20 ZFEÚ a 21 ZFEÚ; smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/38, článok 7 ods. 1)

2. *Občianstvo Únie — Ustanovenia Zmluvy — Právo na voľný pohyb a pobyt na území členských štátov — Maloletí občania Únie, ktorí nikdy nevykonali svoje právo na voľný pohyb, vždy bývali v členskom štáte bydliska a majú štátnu príslušnosť iného členského štátu — Odmietnutie členského štátu bydliska priznať právo na pobyt štátnemu príslušníkovi tretieho štátu, ktorý je rodičom uvedených občanov Únie — Prípustnosť — Podmienka — Odmietnutie, ktoré pre uvedených občanov nemá za následok zbavenie možnosti účinne využívať podstatu práv, ktoré im vyplývajú z postavenia občana Únie*

(Článok 20 ZFEÚ)

1. Články 20 ZFEÚ a 21 ZFEÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia tomu, aby členský štát odoprel štátnemu príslušníkovi tretej krajiny právo na pobyt na svojom území, hoci tento príslušník sa sám stará o maloleté deti, ktoré sú občanmi Únie a ktoré s ním bývajú v tomto členskom štáte od svojho narodenia, pričom nemajú štátnu príslušnosť tohto členského štátu a nevyužili svoje právo na voľný pohyb, ak títo občania Únie nespĺňajú podmienky stanovené smernicou 2004/38 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov. Článok 7 ods. 1 písm. b) tejto smernice, ktorý stanovuje, že takí občania musia mať dostatočné zdroje a komplexné krytie zdravotného poistenia, sa síce má vykladať v tom zmysle, že postačuje, aby uvedení občania Únie mali také zdroje, ale toto ustanovenie neobsahuje nijakú požiadavku, pokiaľ ide o ich pôvod, pričom ich môže poskytnúť okrem iného štátny príslušník tretej krajiny, rodič

dotknutých maloletých občanov Únie. Ak však podmienky stanovené v článku 7 ods. 1 smernice 2004/38 nie sú splnené, článok 21 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby sa ich rodičovi odoprelo právo na pobyt na území členského štátu bydliska.

(pozri body 27, 29 – 31, 36 a výrok)

2. Pokiaľ ide o článok 20 ZFEÚ, existujú veľmi osobitné situácie, v ktorých napriek skutočnosti, že sekundárne právo týkajúce sa práva na pobyt štátnych príslušníkov tretích štátov sa neuplatňuje a dotknutý občan Únie nevyužil svoju slobodu pohybu, právo na pobyt výnimočne nemožno odoprieť štátnemu príslušníkovi tretieho štátu, rodinnému príslušníkovi uvedeného občana, aby nedošlo k narušeniu potrebného účinku občianstva Únie, ktoré má štátny príslušník členského štátu, ak by ako dôsledok takého odopretia bol tento občan nútený opustiť územie Únie ako celku, čo by ho zbavilo možnosti účinne využívať podstatu práv, ktoré mu z postavenia občana Únie vyplývajú. Štátny príslušník tretieho štátu, ktorý sa sám stará o maloleté deti, ktoré sú občanmi Únie a ktoré s ním bývajú v členskom štáte od svojho narodenia, pričom nemajú štátnu príslušnosť tohto štátu, by však mohol využiť odvodené právo sprevádzať ich a zdržiavať sa s nimi na území členského štátu, ktorého sú štátnymi príslušníkmi. Z toho vyplýva, že odmietnutie orgánov členského štátu bydliska týchto občanov Únie priznať právo na pobyt ich rodičovi, ktorý je štátnym príslušníkom tretieho štátu, by v zásade nemalo mať za následok, že by jeho deti boli nútené opustiť územie Únie ako celku.

(pozri body 32, 34, 35)